

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 4687/24
15.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасминке Бакић, председника већа, Виолете Јоксимовић и Маје Цветић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ђурић, адвокат из Ваљева, Карађорђева 42, против туженог Холдинг корпорација “Крушик” а.д., Ваљево, Владике Николаја 59, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П1 81/24 од 23.9.2024. године, у седници већа одржаној дана 15. маја 2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П1 81/24 од 23.9.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 81/24 од 23.9.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење туженог о отказу уговора о раду бр. 32/10-912 од 27.2.2024. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 124.875,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући пресуду у целости, из свих законом прописаних разлога, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би могле бити од утицаја на њену правилност.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу на одређено време код туженог почев од 17.10.2016. године. Дана 31.8.2020. године, отказан му је уговор о раду, након чега је, у парници из радног односа по тужби овде тужиоца против туженог, донета пресуда Основног суда у Ваљевоу П1 239/20 од 28.4.2021. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог од 25.8.2020. године, и утврђено да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог, почев од 17.10.2016. године, те обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Наведена пресуда Основног суда у Ваљевоу П1 239/20 од 28.4.2021. године, постала је правоснажна 22.10.2021. године. Тужени је поступио по наведеној правоснажној пресуди, тако што је тужиоца вратио на рад и са тужиоцем закључио Уговор о раду бр. 32/12-14532 од 3.12.2021. године, и распоредио га на радно место у Обрачунској јединици 611, са ког места је у августу месецу 2023. године, пребачен у ОЈ-410 “Производња ловачке муниције”, на послове “ковање оловне сачме”. На наведеном радном месту код туженог, тужилац је радио све до 2.3.2024. године, када је решењем туженог његов уговор о раду са припадајућим анексом отказан због престанка потребе за радом тужиоца код туженог услед економских, технолошких и организационих промена, а запосленом је исплаћена отпремнина у висини од 220.071,81 динара. Радно место тужиоца је укинато због чињенице да је дошло до гашења целог погона “Производња ловачке муниције”, а самим тим и свих радних места, међу којима и тужиочевог. Одлуком туженог о организационим променама код послодавца и покретању поступка утврђивања вишка запослених од 31.1.2024. године, а услед потребе за оптимизацијом пословања и смањењем економски неоправданих трошкова, покренут је поступак за утврђивање и решавање вишка запослених, што је за последицу имало и престанак постојања радних места у погону “Производња ловачке муниције”, и самим тим и престанак постојања радног места тужиоца. Саставни део ове одлуке је и предлог Програма решавања вишка запослених, чији је циљ био решавање статуса запослених за чијим је радом престала потреба, који је обухватао и мере за запошљавање, сагласно члану 155 став 1 тачка 5 Закона о раду. Пошто је предлог програма достављен синдикатима, као и Националној служби за запошљавање, а по добијеном мишљењу од стране истих, дана 23.2.2024. године, од стране

надзорног одбора код надлежног органа донет је коначан Програм решавања вишка запослених којим је тужиочево радно место, конкретно радно место под редним бројем 819/17, и даље било предвиђено за укидање. Наведеним програмом констатоване су мере које су предузете са циљем даљег запошљавања лица чија су радна места била предвиђена за укидање. Извршена је анализа могућности примене наведених мера, те је тужени размотрио могућност распоређивања запослених чија се радна места укидају, али према усвојеном Правилнику о организацији и систематизацији код њега не постоје упражњена места која би одговарала запосленима за чијим радом је престала потреба, при чему је тужени као послодавац имао у виду пословну политику усвојену за 2023. годину, у којој се наводи да је потребно континуирано и постепено смањење броја запослених, те да самим тим не постоји ни потреба за преквалификацијом или доквалификацијом, као ни могућност запослења са непуним радним временом. Тужени је размотрио и настојао да примени меру рад код другог послодавца, узимајући у обзир податке Националне службе за запошљавање, те имајући у виду да је “Горење апарати за домаћинство” д.о.о. Ваљево пријавило потребу за највећим бројем радника, из тих разлога организовано је представљање те фирме и тестирање моторичких способности за све запослене. Након одржаног представљања, тужилац није исказао интересовање за рад код тог послодавца, из разлога што се радило о понуди за рад само на 3 месеца. Тужилац, иако је имао здравствених проблема, са чиме је упознао своје надређене, извршење радних задатака није одбијао управо из страха да не би остао без посла. Дана 29.8.2023. године, поднео је Националној служби за запошљавање захтев за процену радне способности и могућности запослења или одржавања запослења. У вези са тим, дана 19.2.2024. године, донето је решење НСЗ, којим је код тужиоца утврђен I степен тешкоћа и препрека у раду, те да има статус особе за инвалидитетом које се запошљавају под општим условима, а које лице као такво се у складу са, у том тренутку важећим Колективним уговором код послодавца ХК “Крушик”, посебно штитило приликом решавања вишка запослених. Наведено решење НСЗ достављено је туженом 23.2.2024. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, применом члана 101 Закона о раду, којим је прописано да је запосленом – особи са инвалидитетом и запосленом из члана 81 став 1 закона, послодавац дужан да обезбеди обављање послова према радној способности, као и применом одредбе члана 102 Закона о раду, којим је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који одбије да прихвати посао у смислу члана 101 истог закона, те да, ако послодавац не може да запосленом обезбеди одговарајући посао у смислу члана 101 Закона о раду, запослени се сматра вишком у смислу члана 179 став 5 тачка 1, закључио да тужени, у тренутку спровођења и доношења програма, није знао за решење НСЗ од 19.2.2024. године, и да је решење о отказу уговора о раду туженог бр. 32/10-912 од 27.2.2024. године, незаконито, због чега је, поред наведених, и применом члана 153 став 1, 154, 155 став 1 и 2, 158, 175, 185 став 1 Закона о рад, донео одлуку

као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

По оцени првостепеног суда, одлука НСЗ достављена је туженом пре него што ће тужиоцу бити дат отказ уговора о раду као технолошком вишку, у смислу донетог програма, због чега је тужени био у обавези, сходно одредби члана 101 Закона о раду, независно од донетог програма, да покуша тужиоцу да обезбеди обављање послова на радним местима према налазу комисије, ближе наведеним у самом решењу НСЗ, те уколико код туженог није постојало ниједно друго радно место на којем би тужилац могао да обавља поменуте послове, тек тада је тужени могао да донесе решење где ће се запослени сматрати вишком у смислу члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду.

Доносећи ожалбену пресуду, првостепени суд, је на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду, предвиђено је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла, или дође до смањења обима посла.

Одредбом члана 101 Закона о раду, предвиђено је да запосленом – особи са инвалидитетом и запосленом из члана 81 став 2 овог закона, послодавац је дужан да обезбеди обављање послова према радној способности, у складу са законом.

У спору из радног односа, суд цени законитост оспореног решења са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

У датој чињеничној ситуацији, када је одлука НСЗ достављена туженом пре него што ће тужиоцу бити дат отказ уговора о раду као технолошком вишку у смислу донетог програма, тужени је, без претходно спроведеног поступка у смислу цитираних законских одредби, донео решење о отказу уговора о раду као технолошком вишку, и у таквој ситуацији није испоштована напред описана процедура у погледу запосленог којем је претходно утврђено да има статус особе са инвалидитетом по основу захтева за процену радне способности ради одржавања запослења, због чега је правилно првостепени суд усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио решење туженог о отказу уговора о раду бр. 32/10-912 од 27.2.2024. године, одлучујући као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Наводи жалбе не доводе у сумњу правилност ожалбене пресуде, нити пружају доказе за супротно, те жалба истиче околности које су правилно цењене

од стране првостепеног суда, а које нису од утицаја на другачије пресуђење, управо из разлога које даје првостепени суд, при чему се овај суд, као другостепени, користи овлашћењем из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, којом је прописано да, ако се пресудом жалба одбије, у образложењу пресуде суд неће детаљно образлагати пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а ожалбена пресуда, супротно наводима жалбе туженог, није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које се неосновано у жалби указује.

Жалбом туженог се не указује на чињенице којима се доводи у сумњу већ правилно утврђено чињенично стање у првостепеном поступку, нити истичу околности које би указивале непостојање битне повреде одредаба парничног поступка, те се неосновано жалбом побија правилност ожалбене пресуде и ових укидних разлога.

Правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужиоца врати на рад у смислу правила из одредбе члана 191 Закона о раду, због чега је потврђена одлука у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Као правилна, потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке пресуде, имајући у виду да је донета правилном применом чланова 153 и 154 Закона о парничном поступку.

На основу изложеног и применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Јасминка Бакић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић